

Αγάπη Χριστιανική

/ Γνώμες

Όπως ή μνήμη τής φωτιᾶς δὲν ζεσταίνει τὸ σῶμα, ἔτσι καὶ ή πίστη χωρὶς ἀγάπη δὲν φωτίζει τὴν ψυχὴ μὲ τὴ γνώση τοῦ Θεοῦ.

Ἀγάπη εἶναι μιὰ ἀγαθὴ διάθεση τής ψυχῆς, ποὺ κάνει τὸν ἄνθρωπο νὰ μὴν προτιμᾷ τίποτε ἄλλο περισσότερο ἀπὸ τὸ νὰ γνωρίσει τὸν Θεό. Εἶναι ἀδύνατον ὅμως ν' ἀποκτήσει σταθερὰ μέσα του αὐτὴ τὴν ἀγάπη, ὅποιος ἔχει ἐμπαθῇ προσκόλλησι σὲ κάτι ἀπὸ τὰ γήινα.

Ἐκεῖνος ποὺ φοβᾶται τὸν Θεό, ἔχει πάντοτε σύντροφό του τὴν ταπεινοφροσύνη. Καὶ ή ταπεινοφροσύνη τὸν ὁδηγεῖ στὴν ἀγάπη καὶ τὴν εὐχαριστία τοῦ Θεοῦ. Σκέφτεται δηλαδὴ τὴν προηγούμενη ζωὴ του, τὰ διάφορα ἁμαρτήματα καὶ τοὺς πειρασμούς τους, καὶ πῶς ἀπ' ὅλα αὐτὰ τὸν γλύτωσε ὁ Κύριος καὶ τὸν μετέφερε ἀπὸ τὴ ζωὴ τῶν παθῶν στὸν κατὰ Θεὸν βίον.

Μὲ τέτοιες σκέψεις λοιπὸν ἀποκτᾷ καὶ τὴν ἀγάπη πρὸς τὸν Θεό, τὸν εὐεργέτη καὶ κυβερνήτη τής ζωῆς του, τὸν ὁποῖο ἀδιάλειπτα εὐχαριστεῖ μὲ πολλὴ ταπεινοφροσύνη. Ἐκεῖνος ποὺ ἀγαπάει τὸν Θεό, ζεῖ ἀγγελικὸ βίον πάνω στὴ γῆ. Νηστεύει καὶ ἀγρυπνεῖ, ψάλλει καὶ προσεύχεται, καὶ γιὰ κάθε ἄνθρωπο σκέφτεται πάντοτε τὸ καλό.

Ἡ ἀνέκφραστη εἰρήνη, ποὺ ἔχουν οἱ ἅγιοι ἄγγελοι, ὀφείλεται σ' αὐτὰ τὰ δύο: στὴν

ἀγάπη πρὸς τὸν Θεὸ καὶ στὴν ἀγάπη ἀναμεταξύ τους. Τὸ ἴδιο συμβαίνει καὶ με τοὺς ἁγίους ὅλων των αἰώνων. Πολὺ καλὰ λοιπὸν ἔχει λεχθεῖ ἀπὸ τὸν Σωτῆρα μας, ὅτι σ' αὐτὲς τὶς δύο ἐντολὲς συνοψίζονται ὅλος ὁ νόμος καὶ ἡ διδασκαλία τῶν προφητῶν. (Ματθ. 22, 40).

Ὅποιος ἀγαπάει τὸν Θεό, δὲν εἶναι δυνατὸ νὰ μὴν ἀγαπήσει καὶ κάθε ἄνθρωπο σὰν τὸν ἑαυτό του. Καὶ ὅσους ἀκόμα εἶναι ὑπόδουλοι στὰ πάθη τους, κι αὐτοὺς τοὺς ἀγαπάει σὰν τὸν ἑαυτό του, καὶ χαίρεται μὲ ἀμέτρητη καὶ ἀνείπωτη χαρά, ὅταν τοὺς βλέπει νὰ διορθώνονται.

«Ὅποιος μὲ ἀγαπάει», λέει ὁ Κύριος, «θὰ τηρήσει τὶς ἐντολές μου» (Ἰω. 14, 23). «Καὶ ἡ δική μου ἐντολὴ εἶναι νὰ ἀγαπᾶτε ὁ ἕνας τὸν ἄλλο» (Ἰω. 15,12). Ἐκεῖνος λοιπὸν ποὺ δὲν ἀγαπάει τὸν πλησίον του, ἀθετεῖ τὴν ἐντολὴ τοῦ Κυρίου. Καὶ ὅποιος ἀθετεῖ τὴν ἐντολὴ τοῦ Κυρίου, οὔτε τὸν Κύριο εἶναι δυνατὸ ν' ἀγαπήσει. Σὲ ὅλες μας τὶς πράξεις ὁ Θεὸς ἐξετάζει τὸ σκοπὸ γιὰ τὸν ὁποῖο τὶς ἐκτελοῦμε, ἂν δηλαδὴ τὶς κάνουμε γι' Αὐτὸν ἢ γιὰ κάτι ἄλλο. Ὅταν λοιπὸν θέλουμε νὰ κάνουμε ἕνα καλὸ, ἂς μὴν ἔχουμε σκοπὸ ν' ἀρέσουμε στοὺς ἀνθρώπους, ἀλλὰ μόνο στὸν Θεό. Σ' Αὐτὸν ν' ἀποβλέπουμε καὶ ὅλα νὰ τὰ κάνουμε γιὰ τὴ δική του δόξα. Διαφορετικά, θὰ κουραζόμαστε χωρὶς νὰ κερδίζουμε τίποτα.

Ἔργο ἀγάπης εἶναι ἡ ὁλόψυχη εὐεργεσία πρὸς τὸν πλησίον μας, ἡ μακροθυμία καὶ ἡ ὑπομονὴ ποὺ δείχνουμε ἀπέναντί του, καθὼς ἐπίσης καὶ ἡ φρόνιμη καὶ συνετὴ χρησιμοποίησι τῶν πραγμάτων. Ἡ διάθεσι τῆς ἀγάπης δὲν φανερώνεται μόνο μὲ τὴν παροχὴ χρημάτων, ἀλλὰ πολὺ περισσότερο μὲ τὴ μετάδοσι πνευματικοῦ λόγου καὶ μὲ τὴ σωματικὴ διακονία.

Ἐκεῖνος ποὺ ἀγαπάει τὸν Χριστό, Τὸν μιμεῖται ὅσο μπορεῖ. Ὁ Χριστός, γιὰ παράδειγμα, δὲν ἔπαψε νὰ εὐεργετεῖ τοὺς ἀνθρώπους, ἔδειχνε μακροθυμία, ὅταν τοῦ συμπεριφέρονταν μὲ ἀχαριστία καὶ Τὸν βλαστημοῦσαν, ὑπέμεινε, ὅταν Τὸν χτυποῦσαν καὶ Τὸν θανάτωναν, χωρὶς καθόλου νὰ σκέφτεται γιὰ κανέναν τὸ κακὸ ποὺ Τοῦ ἔκανε.

Αὐτὰ τὰ τρία ἔργα εἶναι ἐκφραστικά τῆς ἀγάπης πρὸς τὸν πλησίον. Χωρὶς αὐτά, ἀπατᾶται ἐκεῖνος ποὺ λέει ὅτι ἀγαπάει τὸ Χριστὸ ἢ ὅτι θὰ κερδίσει τὴ βασιλεία Του. Γιατί ὁ Κύριος μας βεβαιώνει: «Δὲν θὰ μπεῖ στὴ βασιλεία τῶν οὐρανῶν ἐκεῖνος ποὺ μου λέει «Κύριε, Κύριε», ἀλλὰ ἐκεῖνος ποὺ κάνει τὸ θέλημα τοῦ Πατέρα μου» (Ματθ. 7,21).

Καὶ πάλι: «Ὅποιος μὲ ἀγαπάει, θὰ τηρήσει τὶς ἐντολές μου» (Ἰω. 14,15). «Ἐγὼ σᾶς λέω», εἶπε ὁ Κύριος, «ἀγαπᾶτε τοὺς ἐχθρούς σας, εὐεργετεῖτε ὅσους σᾶς μισοῦν, προσεύχεστε γιὰ ὅσους σᾶς βλάπτουν» (Ματθ. 5,44). Γιατί ἔδωσε αὐτὲς τὶς ἐντολές; Γιὰ νὰ ἐλευθερώσει ἀπὸ τὸ μίσος, τὴ λύπη, τὴν ὀργὴ καὶ τὴ μνησικακία καὶ νὰ σὲ ἀξιώσει ν' ἀποκτήσεις τὴν τέλεια ἀγάπη. Αὐτὴ εἶναι ἀδύνατο νὰ τὴν ἔχει ὅποιος δὲν ἀγαπάει ἐξίσου ὅλους τοὺς ἀνθρώπους, ὅπως καὶ ὁ Θεὸς τοὺς ἀγαπάει ὅλους ἐξίσου.

Ὅποιος ἔχει τὴν τέλεια ἀγάπη, δὲν κάνει διακρίσεις στοὺς ἀνθρώπους. Ξέρει πὼς ὅλοι μας ἔχουμε τὴν ἴδια ἀνθρώπινη φύσι, καὶ γι' αὐτὸ ἀνεξαίρετά τοὺς ἀγαπάει

όλους το ίδιο. Τους ένάρετους τους άγαπάει ως φίλους, ένώ τους κακούς τους άγαπάει ως έχθρους και τους εύεργετεΐ και μακροθυμεΐ και ύπομένει, αν τον βλάψουν, χωρίς να ύπολογΐζει καθόλου τὸ κακὸ ποὺ τοῦ γίνεται. Αντίθετα, αν τὸ καλέσει ἡ περίσταση, πάσχει για χάρη τους, για να τους κάνει κι αὐτοὺς φίλους, αν εΐναι δυνατόν. Κι αν αὐτὸ δὲν τὸ κατορθώσει, δὲν αλλάζει τὴ διάθεσή του, ἀλλὰ συνεχΐζει να τους άγαπάει ὅλους ἐξΐσου.

Άγωνΐσου, ὅσο μπορεΐς, ν' άγαπήσεις κάθε άνθρωπο. Άν αὐτὸ δὲν μπορεΐς να τὸ κάνεις ἀκόμα, τουλάχιστον μὴ μισήσεις κανέναν. Ἀλλὰ οὔτε αὐτὸ θὰ μπορέσεις να τὸ πετύχεις, αν δὲν καταφρονήσεις τὰ πράγματα τοῦ κόσμου. Άν «ἡ άγάπη δὲν κάνει κακὸ στὸν πλησίον» (Ρωμ. 13,10), ἐκεΐνος ποὺ φθονεΐ τὸν ἀδελφὸ και λυπᾶται για τὴν προκοπή του και μὲ εΐρωνεΐες προσπαθεΐ να κηλιδώσει τὴν ὑπόληψή του ἢ τὸν ἐπιβουλεύεται μὲ κάποια κακοήθεια, αὐτὸς ὁ άνθρωπος δὲν ἀποξενώνει ἄραγε τὸν ἑαυτό του ἀπὸ τὴν άγάπη και δὲν τὸν κάνει ἔνοχο για τὴν αἰώνια καταδίκη;

Ὁ Χριστὸς δὲν θέλει να ἔχεις ἐναντίον κανενὸς ἀνθρώπου μίσος ἢ λύπη ἢ ὀργή ἢ μνησικακία ὁποιασδήποτε μορφῆς και για ὁποιοδήποτε πρόσκαιρο πρᾶγμα. Κι αὐτὸ τὸ διακηρύσσουν παντοῦ τα τέσσερα Εὐαγγέλια. Ἡ λύπη εΐναι στενὰ συνδεδεμένη μὲ τὴ μνησικακία. Ὅταν λοιπὸν ὁ νοῦς σκέφτεται τὸ πρόσωπο τοῦ ἀδελφοῦ και αἰσθάνεται λύπη, εΐναι φανερὸ ὅτι τοῦ κρατάει κακία.

«Οἱ δρόμοι ὅμως τῶν μνησικάκων ὀδηγοῦν στὸν πνευματικὸ θάνατο» (Πάρ. 12,28), γιατί «ὁ κάθε μνησικάκος εΐναι παραβάτης τοῦ νόμου» (Πάρ. 21,24). Τὴν ὥρα τῆς εΐρήνης σου, μὴ θυμᾶσαι ἐκεΐνα πού σου εΐπε ὁ ἀδελφὸς ὅταν σὲ στενοχώρησε εΐτε σ' ἑσένα κατὰ πρόσωπο τὰ εΐπε, εΐτε σὲ ἄλλον και μετὰ τὰ ἄκουσες-, για να μὴν πέσεις στὸ πάθος τῆς μνησικακίας.

Ὅταν συνομιλεΐς μὲ ἄλλους, πρόσεχε μήπως ἐξαιτίας τῆς λύπης, ποὺ διατηρεΐς ἀκόμα κρυμμένη μέσα σου, νοθεύσεις τοὺς ἐπαίνους σου για τὸν ἀδελφὸ, ἀναμιγνύοντας ἀσυναίσθητα στὰ λόγια σου τὴν κατηγορία. Να χρησιμοποιεΐς στὶς συνομιλίες σου ἀγνὸ ἔπαινο για τὸν ἀδελφὸ και να προσεύχεσαι γι' αὐτὸν εΐλικρινά, σὰν να προσεύχεσαι για τὸν ἑαυτό σου. Ἔτσι, πολὺ σύντομα θὰ ἐλευθερωθεΐς ἀπὸ τὸ ὀλέθριο μίσος. Άν θέλεις να μὴν ξεπέσεις ἀπὸ τὴν άγάπη τοῦ Θεοῦ, μὴν ἀφήσεις τὸν ἀδελφὸ σου να κοιμηθεΐ λυπημένος μαζί σου οὔτε κι ἐσὺ να κοιμηθεΐς λυπημένος μαζί του. Πήγαινε, συμφιλιώσου μὲ τὸν ἀδελφὸ σου, και τότε πρόσφερε στὸν Χριστὸ τὸ δῶρο τῆς άγάπης σου μὲ καθαρὴ συνείδηση και θερμὴ προσευχή.

Μὴν ἀφήσεις τ' αὐτιά σου ν' ἀκοῦνε τὰ λόγια ὁποιοῦ καταλαλεΐ, οὔτε και τὰ δικά σου λόγια να φτάνουν στ' αὐτιά τοῦ φιλοκατήγορου, μιλώντας ἢ ἀκούγοντας μὲ εὐχαρίστηση κατὰ τοῦ πλησίον σου, για να μὴ χάσεις τὴ θεία άγάπη και βρεθεΐς ἀπόκληρός της αἰώνιας ζωῆς. Δὲν ὑπάρχει βαρύτερος πόνος τῆς ψυχῆς ἀπὸ τὴ συκοφαντία, εΐτε στὴν πίστη συκοφαντεΐται κάποιος εΐτε στὴ διαγωγή.

Και κανεὶς δὲν μπορεΐ να μένει ἀδιάφορος ὅταν συκοφαντεΐται, παρὰ μόνο ἐκεΐνος ποὺ στρέφει τὰ μάτια του στὸ Θεό, τὸν μόνο ποὺ μπορεΐ να μᾶς λυτρώσει ἀπὸ τὸν κίνδυνο, να φανερώσει στοὺς ἀνθρώπους τὴν ἀλήθεια και να παρηγορήσει τὴν

ψυχὴ μὲ τὴν ἐλπίδα. Ὅσο ἐσὺ προσεύχεσαι μὲ ὅλη σου τὴν ψυχὴ γιὰ ἐκεῖνον ποὺ σὲ συκοφάντησε, τόσο καὶ ὁ Θεὸς πληροφορεῖ γιὰ τὴν ἀθωότητά σου ὅσους σκανδαλίστηκαν ἐξαιτίας τῆς συκοφαντίας.

Γνήσιος φίλος εἶναι ἐκεῖνος ποὺ, στὸν καιρὸ τοῦ πειρασμοῦ, συμμερίζεσαι ἀθόρυβα καὶ ἀτάραχα τὶς θλίψεις, τὶς ἀνάγκες καὶ τὶς συμφορὰς τοῦ πλησίον, σὰν νὰ εἶναι δικές του. Δὲν ἔχει ἀκόμα τέλεια ἀγάπη οὔτε βαθιὰ γνώση τῆς θείας πρόνοιᾳς ἐκεῖνος ποὺ σὲ καιρὸ πειρασμοῦ δὲν κάνει ὑπομονὴ γιὰ ὅσα λυπηρὰ του συμβαίνουν, ἀλλὰ ἀποκόπτεται ἀπὸ τὴν ἀγάπη τῶν πνευματικῶν ἀδελφῶν. Ἄν ἐκεῖνος ποὺ ἔχει ὅλα τα χαρίσματα τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, δὲν ἔχει ὅμως ἀγάπη, τίποτα δὲν ὠφελεῖται, ὅπως λέει ὁ θεῖος Ἀπόστολος (ἁ' Κορ. 13,2), ἄραγε πόση προθυμία καὶ ζῆλο ὀφείλουμε νὰ δείξουμε γιὰ νὰ τὴν ἀποκτήσουμε;

Πολλοὶ βέβαια ἔχουν πεῖ πολλὰ γιὰ τὴν ἀγάπη. Ἄν ὅμως τὴν ἀναζητήσεις, θὰ τὴ βρεῖς μόνο στοὺς μαθητὲς τοῦ Χριστοῦ, γιατί μόνο αὐτοὶ εἶχαν γιὰ δάσκαλό τους τὴν ἀγάπη τὴν ἀληθινὴ Ἀγάπη, τὸ Χριστό, καὶ ἔλεγαν: «Ἄν ἔχω τὸ χάρισμα νὰ προφητεύω καὶ νὰ γνωρίζω ὅλα τα μυστήρια, κι ἂν ἔχω ὅλη τὴ γνώση, ἀλλὰ δὲν ἔχω ἀγάπη, σὲ τίποτα δὲν ὠφελοῦμαι» (ἁ' Κορ. 13,2).

Ἐκεῖνος λοιπὸν ποὺ ἀπέκτησε τὴν ἀγάπη, ἀπέκτησε τὸν ἴδιο το Θεό, γιατί «ὁ Θεὸς εἶναι ἀγάπη» (ἁ' Ἰω. 4,16). Σ' Αὐτὸν ἀνήκει ἡ δόξα καὶ τὸ κράτος στοὺς αἰῶνες. Ἀμήν.